

PRIJÍMACIE RITUÁLY, ZVLÁŠTNE ÚMRTIA ŠTUDENTOV

ANGELA MARSONSOVÁ

ELITNÝ KLUB

IKAR

ANGELA MARSONSOVÁ

ELITNÝ
KLUB

PRIJÍMACIE RITUÁLY, ZVLÁŠTNE ÚMRTIA ŠTUDENTOV

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Angela Marsons
DYING TRUTH

Copyright © Angela Marsons, 2018
First published in Great Britain in 2018
by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
Translation © 2023 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Dying Truth (Bookouture, an imprint
of StoryFire Ltd., United Kingdom, 2018)
preložila Martina Šturcelová.
Redigovala Ľubica Janeva.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2023
ako svoju 2 169. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o.

ISBN 978-80-551-9214-7

*Túto knihu venujem všetkým obetiam
tragického požiaru Grenfell Tower.
Kiežby sme také niečo už nikdy nedopustili.*

Sobota 19.52

Kim vedela, že má zlomenú ľavú nohu.

Plazila sa po chodníku, do dlaní sa jej zabárali kamene a za nechty sa vrýval štrk.

Pretočil sa jej členok, a keď jej do celého tela vystrelila bolesť, z hrdla sa jej vydral výkrik.

Agónia silnela a čelo jej oblihal pot.

Konečne zbadala svetlo budovy a v rovnakej chvíli vyšli z dverí tri známe postavy.

Všetky mierili k zvonici.

„Nie!“ vykrikla tak hlasno, ako sa dalo.

Nikto sa neotočil.

Nechodte hore, prosila ich v duchu a usilovala sa dostať k nim čo najbližšie.

„Stojte!“ zvolala, no vošli do plechových dverí na prízemí veže.

Zrazu zmizli z dohľadu a zúfalá Kim v sebe potláčala paniku.

„Dočerta!“ zvrískla frustrrovane. Nestihla ich.

Pozbierala v sebe všetku silu, ťarbavo sa postavila a zlomenú nohu vliekla za sebou, akoby neexistovala.

Po dvoch krokoch jej bolesť zaplavila telo ako prílivová vlna a zrazila ju naspäť na zem. Vystrela ju a roztočila sa jej hlava.

Vykrikla opäť, no postavy už boli v útrobach zvonice

za hrubými tehlovými múrmi a kráčali hore po kamených schodoch.

„Pomôžte mi voľakto!“ jačala, ale nik ju nepočul. Bola dobrých osemdesiat metrov od školy a nikdy v živote si nepripadala taká bezmocná.

Pozrela sa na zápästie. Bolo o tri minúty osem.

Zvon zazvoní o celej hodine.

V žalúdku jej vzkličil strach a rozliezol sa do celého tela.

V bolestivých mukách spravila ďalší krok, nehybnú nohu ťahala za sebou.

Na vrchole veže zasvietila baterka.

Dočerta, boli už tam.

„Stojte!“ zvolala znovu a modlila sa, aby ju niekto začul. Zároveň vedela, že jej hlas tak ďaleko nedoľahne.

Po vežovom balkóne vo výške tridsiatich metrov sa kradmo pohybovali lúče svetla.

Pri trojici, ktorú dobre poznala, zaregistrovala aj štvrtú postavu.

Hodinky na zápästí jej zavibrovali pri údere celej hodiny. Zvon nezazvonil.

Pane Bože, prosím, nech zídu dolu.

Jej modlitbu prerušil hlasný výkrik.

Na povraze zvona viseli dvaja ľudia, hojdali sa zo strany na stranu, zjavovali sa a vzápätí mizli zo svetla baterky, ktorá kmitala po malom priestore.

Kim prižmurila, aby rozoznala siluety, no boli priveľmi ďaleko.

Snažila sa spomaliť dych, chcela opäť zakričať, hoci jej bolo jasné, že by im nepomohlo nijaké varovanie.

Naplnili sa jej najhoršie predstavy.

„Prosím, prosím...“ šepala, keď sa lano pohlo zľava doprava ešte raz.

Jednu postavu stiahli z lana, druhá na ňom ostala.

„Nie!“ Kim liezla vpred.

Strach v nej zľadovatel, zmrazil ju, až sa nevedela pohnúť.

Na pár sekúnd zastal čas. V ústach jej vyschlo a nebola schopná hovoriť ani revať.

Vo chvíli, keď rozhojdané lano zvona aj postava na ňom zmizli z dohľadu, prebodla ju bolesť rovno v srdci.

Uši jej zaplavil mučivý výkrik, z ktorého tuhla krv v žilách.

Nikto iný tam však nebol.

Zrevala ona.

1. KAPITOLA

Šesť dní predtým

Sadie Wintersová prekĺzla okolo dverí do kuchyne, hodila na zem ruksak a vytiahla z vrecka bundy jedinú cigaretu, ktorú mala. Bývalý vchod pre služobníctvo objavila pred dvomi mesiacmi. Ani jedna trieda nebola otočená na východ k západnej strane jedálenského krídla.

Iba minútku, pomyslela si a snažila sa narovnať cigaretu, ktorá sa jej vo vrečku ohla. Túžila len po chvíľke pokoja, kým sa znovu rozbehne na ďalšiu hodinu a ospravedlní sa za meškanie. Potrebovala jedine trochu oddychu od chaosu v hlave.

Rukou zaclonila zapaľovač pred májovým vetrom a v duchu sa zaprisahala, že je to posledná cigareta. V rade na večeru predtým začula, ako jedna zo spolužiačok tvrdí, že keby si pred matikou nezafajčila, nebola by tam schopná ani vojsť. Vraj ju to upokojuje. Sadie jej teda pred niekoľkými dňami potiahla jednu cigaretu z ruksaka a vyskúšala to. Vedela, že jej fajčenie nepomáha a vdychuje oxid uhoľnatý, ktorý znižuje prietok krvi do svalov. Na moment jej to však dodalo príjemný pocit.

Zhlboka potiahla a naplnila si trinásťročné pľúca dymom. Spomenula si pritom na svoj prvý pokus a záchvat kašľa, ktorý nasledoval. Predstavovala si, že sa v nej dym krúti ako v čistom pohári. Nechcela fajčiť. Nemienila byť závislá od cigariet ani od ničoho iného, ale tabletky jej už

nezaberali. Spočiatku ju otupovali, tlmili a tíšili deštruktívne myšlienky. Akoby sa črepiny zlosti obalili bublinkovou fóliou. Boli tam, no až tak neublížovali. Ibaže už to neplatilo. Ostré hrany prerážali hmlu a temnota sa vracala v ešte horšej forme než predtým.

A teraz musela sedieť v miestnosti a rozprávať sa s prekliatym výchovným poradcom o takzvaných problémoch, lebo to jej rodičia považovali za dobrý nápad. Dúfali však, že odrazu nevysype všetko niekomu mimo rodiny. Počúvala jeho mierny, príjemný hlas, ktorý ju ubezpečoval, že bude diskrétny. Opakoval, že mu Sadie môže povedať čokoľvek. No určite! Najmä keď jej ukázal papier, čo jej potvrdil, že nemôže veriť nikomu.

Dočerta s tým, zahrešila v duchu a odhodila cigaretu na zem. Dusila to v sebe pridlho.

Pochopila, že nemala zistiť, čo sa stalo, ani sa o ničom dozvedieť. Mysleli si, že to dobre ukryli, no mýlili sa. Rodina sa jej vzdialila ešte viac. Zase všetci vedeli čosi, čo ona nie. Bol to iba ďalší kúsok do katalógu dôkazov, že medzi nich nepatrí.

Odjakživa to cítila, rozumela tomu. Bola iná než jej bystrá, rozkošná a krásna sestra Saffie, ktorá rozžiarila každú miestnosť ako anjel. Nemala jej nenútený pôvab ani neodolateľný úsmev. Saffie bude, samozrejme, vždy dokonalá a najobľúbenejšia, nech spraví čokoľvek.

Sadie si utrela slzy zlosti. Nebude plakať. Nedopraje im také zadosťučinenie. Zareaguje tak ako vždy. Stiahne hlavu do svojho tvrdého panciera a bude sa tváriť, že jej je všetko jedno.

Nepomohli jej. Prosila ich, aby ju vzali z Heathcrestu a dovolili jej chodiť do inej školy bližšie k domovu. Neznášala skostnatené elitárstvo a tradicionalizmus, ktoré neschvaľova-

li individualizmus, dusili kreativnosť a vyjadrovanie vlastnej osobnosti, podporovali konformitu. Bolo to ako väzenie. Jej prosbu však odmietli. Ich deti nebudú chodiť do obvyčajnej školy. Heathcrest jej vraj posilní charakter. Nadviaže tam kontakty, ktoré jej poslúžia po celý život. Získa spojencov, na akých sa dá spoľahnúť. Ibaže Sadie netúžila po kontaktoch ani spojencoch. Chcela kamarátov. Normálnych priateľov.

Zato keď pomoc potrebovala Saffie, nezaváhali. Bolo to nespravodlivé. Jej rodičia zakaždým prichádzali s niečím novým, čím v nej vzbudzovali pocit menejcennosti, a často si to ani neuvedomovali.

Už stačilo, pomyslela si rozhodne. Dnes večer im zavolá a postará sa, aby ju tentoraz počúvali. Mala totiž poruke správnu zbraň. Vedomosť dáva moc.

Vyšla spoza tehlovej steny a zjavila sa pred ňou známa postava.

Zamračila sa. „Čo tu ro...?“

Viac povedať nestihla, lebo jej na spánku pristála päšť. Zahmlilo sa jej pred očami a cítila, ako padá.

Čo sa stalo? Čo urobila?

Nedávalo to zmysel.

Druhá rana, tentoraz nohou, jej pristála na zátylku. Ďalšie jej zasypali ľavú stranu tela, pokúšala sa teda schúliť. Jej ochromený mozog sa usiloval pochopiť, o čo ide, keď jej odrazu z obličiek vystrelila explózia bolesti do celého tela. Snažila sa nejako brániť a jej myseľ zatiaľ hľadala odpoveď. Určite je to nejaký omyl, kričal jej mozog. Príval úderov pokračoval.

Skúšala sa pretočiť, no po ďalšom kopnutí do ľavého boku pocítila v ústach kovovú chuť. Vypľuvla tekutinu, aby jej nevtiekla do hrdla. Vytvorila sa pod ňou malá červená mláka.

Prestávala vidieť na ľavé oko a hrôza v nej rástla.

Päste a chodidlá rozdávali ďalšie rany, od mučivého utrpenia mala telo ako v ohni. Všetok zmätok vyprchal a ostali len zdesenie a bolesť.

Agónia v bruchu bola odrazu ako tisíce nožov, ktoré ju bodali a sekali jej orgány, vyrazila jej dych. Zvrieskla na plné hrdlo. Na ľavé oko už nevidela vôbec a temnota sa blížila aj k pravému.

„P-prosím...“ žobronila a zúfalo sa držala posledných zvyškov svetla.

Po ďalšej rane do hlavy však svet nadobro zmizol.

2. KAPITOLA

„To má byť vtip, Bryant?“ začudovala sa Kim a otočila sa k spolujazdcovi. Absolvovali rozhovor so ženou, ktorá mala svedčiť na súde proti násilníckemu manželovi, no nakoniec si to rozmyslela. Kim znepokojene pochopila, že sa nedá nijako presvedčiť.

Niekoľko týždňov ju ubezpečovali, že robí správnu vec a jej svedectvo dostane toho špinavca za mreže. Stačila však jediná návšteva jeho matky a všetka ich snaha vyšla navniivoč.

Manžel sa jej o niekoľko hodín vráti domov a Kim by sa stavila, že pani Worleyová bude ešte v ten večer počítat nové modriny. Vďaka bohu do toho nezaťahovali deti, inak by Kim neváhala a zavolala by odbor starostlivosti o deti. Teraz už nemohla nič, iba uviesť do záznamu, že ďalšie hlásenia o výtržnosti z danej adresy treba riešiť urgentne.

Vedela, že spravila všetko, čo bolo v jej silách. Napriek tomu mala sto chutí vrátiť sa späť k poslednému radovému domu a skúsiť to ešte raz. Niektorým hajzlom to zakaždým prejde.

„Nie, nemyslel som to ako vtip.“

„Chápem, že sme možno najbližšie, no nie som si istá...“

„Pozri, šéfka, na streche školy stojí trinásťročná dievča a vyhráža sa, že skočí. Určite tam chcú mať niekoho čo najskôr.“

„Nepoznajú ma?“ zahundrala a pridala smerom do Hagley.

Akadémia Heathcrest bola súkromná škola pre chlapcov aj dievčatá, v ktorej sa mali formovať srdcia a mysle bohatých, privilegovaných detí z oblasti Black Country a okolia od piatich rokov po univerzitný vek.

Škola sa nachádzala medzi satelitným mestečkom West Hagley a Clentskými kopcami na malebnom okraji mestskej aglomerácie Stourbridge.

Kim ešte nikdy nestretla absolventa tejto internátnej školy. Do policajného zboru to z Heathcrestu zrejme nikoho nelákalo.

Predpokladala, že keď vyrazí po dvojprúdovke Manor Way a zíde na Hagley Wood Lane, potrvá to iba niekoľko minút. Čo tam povie, bolo však úplne niečo iné. Nebola známa bohvieakým taktom, diplomaciou ani citlivosťou. V centrále boli zjavne zúfalí, keď odvelili práve ich. Na podobné úlohy sa najviac hodili školení vyjednávači. O stupeň nižšie boli v rebríčku takí, ktorí sa vyjednávaniam priúčali. Pod nimi zase deti, ktoré o takom povolání snívali. Nasledovali poradcovia, za nimi bežní ľudia a kdesi hlboko naspodku bola Kim.

„Podržím ti tašku a pôjdeš za ňou hore ty,“ navrhla a minula značku konca najvyššej povolenej rýchlosti. So škripotom donútila prevodovku k poslušnosti a za tri sekundy vypumpovala rýchlosť na stovku.

„Zrejme už bude dole, kým prídeme,“ prehodil Bryant. „V takej škole majú určite kvalifikovaných ľudí.“

Jasné, pomyslela si Kim a spomalila do zákruty, za ktorou nasledoval malý nástupný ostrovček. Pred pár mesiacmi čítala, že tam plánujú pristaviť zdravotnícke krídlo za milióny libier. Vyzeralo to tak, že škola má lepšie zázemie než väčšina miest v regióne.

„Na ďalšej doľava,“ povedal Bryant v rovnakej chvíli, keď dala smerovku.

Cestu vystriedala jednoprúdová asfaltka, ktorá sa vinula popod ohnuté vrby s opadanými konármi.

Na konci sa asphalt zmenil na rovnú štrkovú príjazdovú cestu. Kim nevenovala pozornosť kamienkom, ktoré vrážali do boku Bryantovho auta, a rútila sa k tudorovsko-jakobitskej stavbe.

„Čas?“ overovala si.

„Štyri minúty,“ odvetil Bryant. Stopoval od telefonátu po ich príchod.

Napravo od budovy stála impozantná zvonica.

„Bryant...“ hlesla Kim, len čo sa priblížili.

„Ani ja tam hore nikoho nevidím,“ potvrdil. Kim prudko zabrzdila niekoľko metrov od davu ľudí. Všetci hľadeli na zem.

„Asi si mal pravdu,“ dodala cestou k záplave zdesených tvári.

Dievča už bolo naozaj dole.

3. KAPITOLA

„Polícia, ustúpte!“ zavelila Kim a pretlačila sa pomedzi dospelých a študentov postávajúcich v kruhu.

Zdesené vzdychy medzičasom zmĺkli, no podľa otvorených úst bolo Kim jasné, že sa to nestalo až tak dávno. Dočerta, keby bola prekročila povolenú rýchlosť, možno by dorazili včas.

„Sanitka je na ceste,“ ozval sa roztrasený ženský hlas kdesi vzadu.

Kim to nekomentovala. Sanitka im už bola nanič.

„Odveďte všetkých odtiaľto,“ zavrčala na elegantne oblečeného muža, ktorý sa skláňal nad ležiacim telom.

Muž na sekundu zaváhal a vzápätí začal konať.

Bryant zvučným hlasom posielal študentov preč.

Pravdepodobne však bolo neskoro, lebo ten obraz im už nikdy nezmizne z pamäti. Bude sa im dookola prehrávať v mysli, navštevovať ich v snoch. Kim neustále žasla, prečo ľudia tak túžia vystaviť svoju myseľ traume, ktorá tam ostane už naveky.

„Došľaka,“ zahrešila popod nos a lepšie si obzrela drobnú postavu na zemi.

Dievča malo na sebe školské farby. Žltá košeľa sa pokrčila a vyliezla z hnedej sukne, ktorá sa vyhrnula na zadok. Napriek tmavým pančuškám Kim sukňu decentne vrátila na miesto.

Obeť ležala tvárou dolu ľavým lícom na štrku, po bielych kameňoch sa rozliala krv z rany na hlave po páde. Pravé oko tupo zízalo na chodník. Ľavú ruku mala natiahnutú, akoby sa za niečím naťahovala, pravá ostala tesne pri tele. Obe nohy smerovali ku kovovému plotu okolo pásu narcisov pri budove. Na pravej čiernej topánke bez podpätku bolo vidieť na podrážke sivú škvrnu.

Kim odhadovala, že dievča nemalo ani pätnásť.

„Ako sa volá?“ spýtala sa, keď sa pri nej znovu zjavil elegantne oblečený muž.

„Sadie Wintersová,“ odvetil tlmene. „Má trinásť rokov,“ dodal.

Ježišikriste, pomyslela si Kim.

Muž jej podal ruku ponad telo. „Brendan Thorpe. Riaditeľ školy.“

Kim ruku ignorovala a iba kývla hlavou.

„Videli ste ju na streche?“ zisťovala.

„Nie, začul som, ako niekto v chodbe kričí, že na streche je ziačka a chce skočiť. Hneď som zavolať políciu, ale kým som sem prišiel...“

„Stihla skočiť?“ spýtala sa Kim.

Riaditeľ prikývol a prehltol.

Ktovie, čo viedlo trinásťročnú dievča k tomu, aby ukončilo vlastný život. Čo bolo na jeho existencii také zlé?

„Bola ešte dieťa,“ šepol Thorpe.

Detské problémy nie sú menej dôležité či bolestivé než starosti dospelých, pomyslela si Kim. Všetko je relatívne. Rozchod s priateľom môže pre niekoho znamenať koniec sveta. Na zúfalstvo nemajú patent iba dospelí.

Na štrku zapraskali pneumatiky a Kim otočila hlavu k ceste. Za Bryantovou astrou zaparkovali dve hliadkové vozidlá a za nimi sanitka.

Z jedného auta vystúpil inšpektor Plant, milý, večne opálený policajt so šedivými vlasmi a s bradou, ktoré ostro kontrastovali s farbou jeho pleti.

Podišiel k nej a vrátil sa aj Bryant.

„Zjavná samovražda,“ zahlásila, aby mohla vec odovzdať. Prišli síce prví, no prípad nepatril im. Kriminálka neriešila samovraždy, potrebovali sa iba zhodnúť s patológom na príčine smrti. A po pitve to aj spravia.

Medzitým bolo treba informovať rodičov, vypočuť svedkov, spísať výpovede. Kim ani jej tímu sa to však netýkalo.

„Volá sa Sadie Wintersová, má trinásť rokov,“ oznámila Plantovi.

Inšpektor na znak ľútosti kývol hlavou.

„Tamto je riaditeľ školy Brendan Thorpe. Zavolať nás, no dievča skočilo, skôr než sme prišli.“

„Vďaka,“ uzavrel Plant. „Už to tu...“

Vetu prerušil ostrý ženský hlas.

„Je to ona?“

Okolo riaditeľa prehrmelo blond dievča v školskej uniforme a rútilo sa k nim.

„Pustite ma!“ kričalo. „Musím sa pozrieť, či je to ona!“

Kim sa postavila pred obeť a pripravila sa na náraz. Dievča si k nej razilo cestu ako ragbistka a očividne nemienilo uhnúť.

„Mám ťa,“ povedala Kim, pevne sa postavila a dievča chytila, aby nemohlo prejsť.

Malá blondína iba o kúsok nižšia než Kim sa usilovala nakuknúť aspoň spoza nej, no Bryant a Plant sa rozostúpili a zabránili jej vo výhľade.

„Prosím, pustite ma!“ jačalo dievča Kim do ucha.